

jugoslovanske mladine v prihodnost. Ta sporočila so posredovale vse prireditve ob sprejemih štafete, a najbolj seveda manifestativni kulturni program v noči od 24. do 25. maja v Centru Sava v Beogradu in prireditve na Stadionu JLA 25. maja. V programu na stadionu je sodelovalo okrog 8.000 mladincev iz vse države pred milijonskim TV občinstvom, na stadionu pa je bilo 50.000 gledalcev. Iz ogromne kupole teles (kupola = enotnost) je pritekla zadnji nosilec štafete. Vse to kaže, da je prireditev skušala ideološko-politična sporočila posredovati tako, da bi le-ta postala skupno čustvo udeleženih množic izvajalcev in gledalcev. Isto velja, sodeč po poročilih, za proslavo dneva mladosti, ki so jo priredili jugoslovanski zdomci na olimpijskem stadionu v Münchnu in ki si jo je ogledalo čez 20.000 gledalcev, zdomcev in gostov iz domovine. Titov lik se v sporočilih teh prireditev spreminja v transcendentalno vrednoto in pridobiva kohezivni pomen in naravo (metafizičnega) smisla, ki lahko veliko prispeva k notnemu čutenju in razumevanju sveta.

Toliko prireditev je v zadnjem času vedno več. Po eni strani najbrž pomenijo način boja zoper malodušje, ki bi ga v množicah lahko povzročila gospodarska kriza in politične težave (Kosovo). Po drugi strani pa so te prireditve gotovo tudi izraz sprememb v družbi, se pravi izraz vse bolj opaznega uveljavljanja kolektivne zavesti nad individualno . . .

PREŽIVELI SMO LJUBLJANSKO GLEDALIŠKO SEZONO 1980/1981 (Nekaj misli in pomislekov)

Na gledališko sezono (kot na vse druge reči) je mogoče gledati z več zornih kotov, npr. s statističnega: toliko in toliko predstav, toliko in toliko gledalcev ipd., dalje s finančnega: toliko in toliko dohodkov, toliko in toliko odhodkov, nato z vidika gledališkega programa (tu se seveda že ločita vidik gledališnikov in publike, oziroma tudi gledališnikov med seboj in gledalcev med seboj — zaradi pogojenosti okusov relativizem narašča, pa z vidika gledaliških uprizoritev (že prej omejnjeni relativizem se poudarjeno nadaljuje), možnosti pa je najbrž še na pretek.

Moj — vsekakor eden od subjektivnih vidikov — se uperja v dve izhodišči: kaj je gledališče v tem letu ponudilo, dalo sebi (lastnemu razvoju, razmahu ustvarjalcev) in kaj publikli (po-tešitvi njene kulturne lakote, njeni estetski bogatitvi, ne nazadnje njeni zaba-

vi). Sklep, ki povezuje oba člena, pa bi se glasil takole: kaj je gledališče prek svoje ustvarjalnosti ponudilo občinstvu v (soustvarjalno) doživetje.

Začnimo kar pri najuglednejši ustanovi: ljubljanski drami. Sezona se je pričela dolgočasno: s Strindbergovim Pelikanom, igro, ki predstavlja šolski primer preseženega naturalizma (npr. v primerjavi s še vedno sugestivno Gospodično Julijo). Drama upodablja značilno strindbergovsko žensko-moško spopadanje ob prikazu ženske »vampirke«, to pot mater, ki zatira ali uničuje svoja otroka, predvsem sina. Žal pa je že učinkovitost avtorjeve dramaturgije v tej igri vprašljiva, preveč je površnih, naivnih rešitev, ki spreminjajo dramo ob nekaterih dvoreznih pretiravanjih v polovično komedijo. Režija (Z. Šedlbauer) ni uspela prerasti tega ne preveč posrečenega teksta in ga ugledališčiti tako, da bi deloval kolikor toliko problemsko in povedno tudi za naš čas. Treba je pridati, da je D. Počkajeva s svojimi sposobnostmi le uspela nekaj izvleči iz svoje problema-

tične vloge. Ustvarila je lik muhaste družinske samodržke, ki jo opredeljuje poudarjeno stiskaštvo in vztrajen poskus tekmovanja s hčerjo za njenega moža. Kar je zanimivo za nas z literarnega vidika, je primerjava te trde strindbergovske matere z mehkošno cankarjevsko materjo. Sicer pa (razen muzejskega) ne vidim drugega razloga za uprizoritev te igre (zakaj ne bi gledali npr. gledališko in idejno bogate Strindbergove Igre sanj?).

Najbolj pričakovana predstava sezone v drami je bila zaradi več razlogov Korunova uprizoritev Cankarjevih Hlapcev. Močno je delovala že »tekmovalna« *poteza o vzoredni uprizoritvi te pomembne (ali celo najpomembnejše?) igre starejšega slovenskega repertoarja. (Drama in Mestno gledališče). Za širši krog obiskovalcev je bilo zanimivo, kakšna bo nova slika Hlapcev v tem trenutku, za ožji, bolj specialistični krog pa še, kakšna bo Korunova uprizoritev glede na njegove prejšnje gledališke postavitve Cankarjevih del ali celo določeno glede na prejšnje Hlapce v njegovi režiji (celjsko gledališče 1967).*

Ker je o vprašanju Hlapcev temeljito spregovoril že T. Peršak v prejšnjih Sodobnostih, naj sledi le moj čim krajši komentar k zadevi, ki spodbuja sicer brezbrežno razpravo o odnosih med literaturo in gledališčem. Sam se sicer zavzemam za gledališko gledališče: vsaka nova predstava starega dela naj prikaže nove ideje, nove ustvarjalne rešitve, nova odkritja za novi čas. S takega stališča je povsem zanemarljivo, kako so npr. Cankarjev tekst uprizarjali pred 20 leti ali še prej. Predstava naj poskuša izraziti s starim tekstom kaj novega (s tem seveda še ni rečeno, da bo dobra!). Kar me je razočaralo pri Korunovih Hlapcih, je dokajšnja medlost, neizrazitost predstave. Na to mislim predvsem v primerjavi z odličnima, zares sugestivnima predstavama Lepe Vide in Pohujšanja v dolini Šent-

florjanski pa tudi na več kot 10 let staro predstavo Hlapcev (vse celjsko gledališče). Sicer pa: morda kaže primerjati Hlapce izpred 10 let in sedanje glede na družbeno situacijo? Prejšnji Hlapci so nastali (1967) ob razmahu neoavantgarde, ob radikalističnih študentskih gibanjih v Evropi, bili so eksistencialno izredno zaostreni, rezki, vznemirljivi. In ko kažejo sedanji Hlapci nekako razostrenost, neodločnost, bledikavost, ali je to znak, da je naše bivanje v tem trenutku zatišano, pasivizirano, lenobno? To je seveda le bežen pomislek ob predstavi, v kateri sta bili osrednji igralski osebnosti R. Polič kot *Jerma* (*podal je nevrotičnega modernega individualista z uporniškimi impulzi*) in I. Ban kot župnik (odigral je energičnega oblastnika, ki pa mu niso nepoznani dvomni trenutki). V splošnem pa je bila ta predstava ne krop ne voda, ne za tradicionaliste niti za moderniste, nekaj srednjega.

Pristno gledališko veselje je nudila po mlačnem »pelikanskem« *začetku in nič obetavnejšem nadaljevanju s Hlapci* še Fojeva burkaška, a hkrati dovolj ostra satirična komedija *Naključna smrt nekega anarhista* (režiser Aleš Ja). Fojeva igra pomeni tisto, brez česar gledališče ne more obstati, če ne misli (p)ostati muzej: pristnost svežega, modernega, sporočilnega, zavzetega repertoarja, na primerni kvalitetni ravni (če nam podarja obilno mero smeha, še bolje). Vrednost prijetni in mikavni predstavi pa so zvišale še igralske kreacije, zlasti poudarimo izjemen dosežek B. Cavazze v vlogi Norca. Posrečena lika sta izčrtala tudi R. Kosmač in D. Valič.

Humorno razpoloženje je nadaljevala Gogoljeva komedija *Revizor* (režiser D. Mlakar). Žal Mlakarju *Revizor* ni uspel toliko, kot je pred nekaj leti v Celju Gogoljeva *Ženitev*. Gledali smo dokaj burno »komedijo zmešnjav«, ki pa ji je na koncu pohajala sapa, zaključila pa se je prav medlo. Med opaz-

nimi igralskimi dosežki omenimo B. Juha kot Hlestakova, B. Kralja kot župana in M. Potokar kot županjo. Uvrstitvi Revizorja na spored seveda ni oporekati, v sezoni je tudi edini predstavljal svetovno klasiko.

Ker je drama letos očitno hotela veseliti gledalce skoraj do konca leta (neustrezno je bil načrtovan Smoletov Krst pri Savici kot zaključna, že poznopomladanska predstava), je uprizorila še enodejanki dveh čeških avtorjev — disidentov (ali po domače oporečnikov), Kohouta (ki živi v Avstriji) in Havela (ki je na Češkem zaprt kot podpisnik listine 77). Ob vsem razumevanju za težave oporečniških pisateljev pa moram le pripomniti, da sta enodejanki (Havelov Protest in Kohoutov Atest) bolj skromnega dometa. Vprašljiva je že uporaba velikega odra za pogovor samo dveh oseb v Protestu (in to še pri znani neprimerni ali nezadostni zasedenosti igralcev v dramih!), pri čemer je ta pogovor še prekmalu razviden, da bi sploh ostal zanimiv. Tovrstna enodejanka bi sodila kvečjemu v Malo Dramo. Nekaj več gledališkega čara daje Atest, ki pa tudi tekstovno ne presega bežnih domislic, kot je sprva ponižni, potem pa nekaj renčeči pristni češki kuža Šavsek-Šajsek. Ostali bi praznih rok, če se ne bi razveselili ob nekaterih vlogah (zlasti se je razmahnila Š. Drolčeva — enkrat v komični vlogi! — posrečena je bila tudi I. Zupančičeva kot Upravnica). Režija (B. Šprajc) je teksta sicer razvidno predstavila (opombo imam pri sceni, ki je bila nepotrebno težka — morda je izražala pritiskajoče družbeno razpoloženje?) Še enkrat pa moram pripomniti, da enodejanki po vrednosti nista sodili na veliki oder drame. Menda imajo Čehi le kaj boljšega v zalogi.

Omenil sem že, da je bil (neustrezno — ali se kdo ukvarja s kompozicijo sezone?) načrtovan za konec sezone Smoletov Krst pri Savici (taka pomembna predstava sodi v središče sezone). Zgo-

dilo pa se je, da so se priprave za predstavo zavlekle, drama pa je kot deus ex machina izvlekla iz Male drame Bajsićevo sicer ljubko in zabavno igrico, jo prenesla na velik oder in jo ponudila abonentskemu občinstvu kot zaključni grižljaj sezone. Resda so se abonenti tako lahko smejali (če so se) do konca sezone, vendar je tako ravnanje, milo rečeno, neprimerno in nesolidno.

Tako smo prišli do letošnjih predstav v Mali drami. Že na začetku sezone je Mala drama uprizorila zabavno posrečeno igrico sodobnega hrvatskega dramatika Bajsića Kako se dan lepo začne (režija I. Valič). Pohvaliti je treba že repertoarno potezo, saj je jugoslovanska dramatika prereditelj gost v ljubljanskem osrednjem gledališču (veliki oder uprizarja le tu in tam Krležo — in to je vse!). Dvojica nastopajočih igralcev — Benkova in Kurent, zlasti slednji — sta razveseljivo razmahnila in tako ponudila publiko prijeten večer. Predstava sodi med tiste (kot Anouilhov Orkester), ki postanejo popularne in ostanejo več časa na sporedu. Gotovo je eden od namenov Male drame tudi tak. Drug namen je preverjanje raznih igralskih poskusov in režijskih iskanj. V to smer vodita dve nadaljnji predstavi: S. Grum: Pisma Josipini (v izvedbi B. Grubarja) — predstave žal nisem videl — in pa Ajshilov Vklenjeni Prometej (režija B. Kraljevič). O slednji moremo reči le to, da se ji je posrečilo razviti Vklenjenega Prometeja v smislu komedije. Morda se je režiser držal tistega znamenitega Stomilovega stavka iz Mrožkovskega Tanga: Ko tragedija ni več mogoča, farsa pa je dolgočasna, ostane le še eksperiment. Tako smo gledali pravzaprav parodijo Prometeja, ki pa ni delovala niti v tej smeri. Za izgubo tragedije nismo dobili nobenega nadomestila. Igralsko se je mučil s Prometejem J. Vajevec (bil je nekak moderni hipi v trapericah, sploh ne kruto vklenjen, ampak poskakujoč v

lasicah). Nejasno režijo je spremljala še nanesena mešana kostumografija.

Sklepna misel o letošnji dramski sezoni ni najblažja: premalo uprizoritvenih dogodkov, nekaj preskromnih tekstov, več neposrečenih uprizoritev (zlasta zadnje omenjena).

Morda je bilo v Mestnem gledališču kaj bolje? Začetek je bil kar obetaven: Cankarjevi Hlapci (režija D. Jovanović). To je bila res avtorska, svojevrstna in polemična predstava. Glede na originalne Cankarjeve Hlapce je bila bolj montaža senzacij, sicer dopolnjujočih izvorni tekst (Cankarjev spis Kako sem postal socialist, dodana skupina šolskih »objektov« — otrok, katerih obdelava ilustrira šolski — in vsakršni — represivni sistem), a po drugi strani zasenčujočih Cankarjevo besedilo. S stališča gledališkega gledališča vendarle močna, sugestivna, v spomin segajoča predstava (na koncu sezone je dobila nagrado na Sterijinem pozorju). V primerjavi s predstavo v ljubljanski drami stilno enotnejša in prodornejša. Iz Jovanovićevih Hlapcev sta zrasli tudi dve veliki vlogi: J. Hočevar kot Jerman, razpet med prometejstvo in sizofovstvo, kar režiser dovolj nazorno nakazuje, izjemno intenziven in radikalno izveden lik, ter Z. Šugman, hladen in suveren oblastnik, ki obvladuje širok spekter vladarskih prijemov. Nekaj težav je ustvarjala scena, okorna pa je bila (kar je v slovenskih predstavah že navadno) skupina otrok. Mene Jermanov izvedeni (in ne le nameravani) samomor ne moti, vedno se mi je zdel tisti Cankarjev zaključek (blagoslov za novo življenje — kje? Na Goličavi?) le nekaj happyendovski obliž. Jovanović je s tem radikaliziral Jermana na drugem polu kot Partljič v svoji igri Oskubite jastreba (tam se Jerman popolnoma udomači in konformira).

Drugo vprašanje pa je, kako in koliko upoštevati stališče o nedopustnosti spreminjanja tekstov, zaščitenosti tudi z zakonom o avtorski pravici iz leta

1978 (glej Pojasnilo Nade Kraigher v Naših razgledih, 12. junij 1981). Tam piše med drugim (čl. 28), da je avtorjeva pravica, »da se upre vsaki skazitvi, okrnitvi ali drugačni spremembi svojega dela«; po avtorjevi smrti pa (člen 81) »skrbijo za varstvo njegovih moralnih pravic organizacije avtorjev in akademije znanosti in umetnosti«. Vprašanje, ki se javlja, je seveda: ali praktično lahko akademije ali organizacije avtorjev dosežejo prepoved predstave, ki se jim zdi neprimerna!? Povrh pa, ali ne krajšajo v gledališčih večine tekstov in tudi to (okrnitev!) že sodi pod paragraf!

Z nadaljevanjem pregleda o sezoni Mestnega gledališča bomo lahko dokaj kratki. Kot drugo predstavo smo gledali krstno uprizoritev Kmeclove drame z vojno tematiko (posebna tema: maščevalni ženski odred) Marjetica ali smrt dolgo po umiranju. V primerjavi z lansko Kmeclovo igro Friderik z Veroniko letošnja ni zaživela najboljše. Zdi se, da že tekst nima dovoljšnje prodornosti, pa tudi režija (Ž. Petan) ga morda ni dogradila. Omeniti je treba vsaj lepo kreacijo S. Bonisegne kot krhke Male — Marjetice.

Pri 3. predstavi sezone se je najbrž marsikdo med gledalci, da ne govorimo o kritikih, spraševal: kaj pa je tebe treba bilo. Gledali smo Giraudouxovo dramo Za Lukrecijo (rež. M. Bevk). Giraudouxovo leporečništvo je brez senčice aktualne pomenljivosti, gledališče pa nikakor ni dokazalo, zakaj, čemu je ta malo pomembna igra prišla na spored. In to je prazno in porazno. Med nič krivimi igralci velja poudariti vlogo D. Bezlaja.

V hudo brezrazložno povprečnost so uhajale tudi druge premiere (mar ni dovolj zanimivih in tehtnih modernih iger? predlagal bi npr. odlično komedijo Majakovskega Stenica, ki je že dlje časa prevedena v slovenščino, čaka v dramskem arhivu, pa...).

Aristofanova komedija *Mír* v priredbi nemškega dramatika P. Hacksa je sicer uspela privabiti publiko kakor nasmeh (režija Ž. Petan), je pa vendar delovala bolj ali manj površno, burka, ki jo pozabljamo že ob izhodu iz dvorane. Razveseljiv igralski dosežek je dal Z. Šugman v vlogi Trigaiosa.

S peto predstavo, igro sodobne angleške avtorice M. O'Malley, si je gledališče kar samo naredilo slabo reklamo. Režiser B. Kobal že v gledališkem listu oznanja: Besedilo je slabo, našemu prostoru tuje, dramaturško neobdelano in siromašno. Kljub vsemu (tekst je površ še preveč razvlečen) se mi zdi O'Malleyina igra sočnejša in povednejša od prejšnjih dveh premier MG. Priказ katoliške šolskovzgojne represije vsaj starejšo generacijo spominja na podobne razmere, mlajše pa tak problem vendar lahko pritegne, šolanje in odraščanje imata skupne točke na vseh vzporednikih. S. Bonisegna je odlično zaigrala nerodno in naivno gojenko Mary Mooney.

Šesto premiero so v MG pripravili kot mašilo. Namesto nameravane Deklevove komedije *Sla boheme* (preložena na naslednjo sezono) so uprizorili dve enodejanki, ki pa smo ju pred nekaj leti v isti kombinaciji že videli v novogoriškem gledališču. Ti enodejanki sta: I. Ionesco: *Novi najemnik* in K. Valentin: *Selitev*. Povezava obeh enodejank je tematska: *Selitev*. Pri Ionescu gre za človekovo zasutost s stvarmi, novi najemnik (igra ga D. Bezljaj z rahlo maniro iz *Smrti predsednika hišnega sveta*) se »izgubi« med pohištvo. Opraviti imamo z značilnima, manj pomembnima tekstoma absurdne dramatike. Pri Valentinu gre bolj za klovnovsko nerodnost in ponesrečenost pri selitvi iz enega domovanja v drugo. Stvari, ki nagajajo, — to omogoča vrsto gagov, ki jih je M. Turk kot Karl znal dobro in zanesljivo izpeljati.

Sklep za MG: Začetek tehten in resen (tudi ambiciozen), nadaljevanje

skromno, sezona v celoti hudo povprečna, ena izstopajoča predstava je le premalo. Skrb zbuja izbor iger, kaj počno dramaturgi in umetniško vodstvo? Ima institucionalno gledališče (drama, MG) še kaka hotenja, namene kaj izraziti, kaj ustvariti ali le zadovoljiti abonentske množice z nezahtevnim kulturnim povečerkom?!

Ko prestopimo iz »uradniških« gledališč k edinemu eksperimentalnemu (poklicnemu) — to je Gleju, hitro uvidimo, da je prevladujoča neinventivnost tudi tu povsem v ospredju. Letos smo gledali (v zasedbi igralcev iz različnih gledališč) zelo borno slovensko noviteto I. Prijatelja *Lisice* (v režiji M. Stepanovića). Ugotoviti moremo le to, da sta igra in režija neizrazito paberkovanje po živahnejših in polnokrvnejših tradicijah Gleja, npr. Jesihovih Grenkih sadežih pravice. Kaže, da se je Glej znašel v popolni stagnaciji ali bolj, upadu (sicer pa: to gledališče nima niti svoje dvorane niti svojih igralcev. Žal pa zdaj niti več svoje vizije).

Edino možnost, da bolj veselo zaključimo naše poročilo o gledaliških stvareh, nam omogoča le Slovensko mladinsko gledališče. Le-to je letos preselilo velik del svojega delovanja v adaptirane spodnje prostore, ki nudijo ugodne okoliščine za vsakovrstno eksperimentiranje (s tem smo dobili prvo ljubljansko kletno gledališče).

Prvi upoštevanja vreden dogodek je bila izvedba Ajshilovih *Peržanov* (v režiji in scenografiji L. Ristića). Režiser, ki ga pri nas že dobro poznamo, je ubral pri predstavi *Peržanov* najprimernejšo pot: odločil se je za oživiljenje obrednega gledališča, in to z vsemi gledališkimi sredstvi (glasbo, plesom, lučjo, kostumi, sceno...). Tako je bil tekst res samo sestavni, enakovredni in ne prevladujoči, najvažnejši del predstave. Premišljeno in dobro vzdržano razpoloženje je potrlevalo, da antična drama v primerni izvedbi tudi danes še zaživi (ob tem se spomnimo popolnega

poloma Ajshilovega Vklenjenega Prometeja v Mali drami).

Druga predstava Mladinskega gledališča (kot že prva namenjena bolj odraslemu občinstvu) je obenem največje gledališko doživetje v letošnji ljubljanski sezoni. Rističev projekt z naslovom *Miss* in a minor je pravzaprav dramatisacija znanega Kiševega romana *Grobnica za Borisa Davidoviča*. Vendar je ta dramatisacija dopolnjena z besedili Lenina, Trockega, K. Zetkin, A. Kolontaj, Bakunina, Štajnerja, Kropotkina, Proudhona idr., tako da imamo opraviti s svojevrstno lep-ljenko, toda zrežirano in zaigrano izjemno intenzivno, omamno in pretresljivo. Gre za politično gledališče, ki govori »da re publica et de rebus novis«, o rečeh države in revolucije (konkretno o ruski revoluciji in stalinizmu). Ristič je dodal tako antični obredni dramati (Peržani) še moderno obredno dramo (z vsemi sredstvi totalnega gledališča) in moram reči, da je dokazal in potrdil njeno možnost in upravičenost. Tako pri prvem kot pri drugem projektu je junak igralski kolektiv, zatorej so zasluge igralcev ne povsem, a vendar precej enakovredne. *Miss* in a minor je vzbudila v Ljubljani velik odmev, dobila pa tudi priznanje na Steirijinem pozorju.

Na koncu sezone sta se prvima premierama pridružili še dve in obe zaslužita priznavalno ali kar ploskajočo oceno. Po scenariju A. Mitchella za film *Človek Petek* je nastala gledališka priredba. Odnos med Robinzonom in Petkom se v igri kaže v različnih niansah, od variacije gospodarja in hlapca (evropskega kolonizatorja, imperialista, rasista in temnopoltega nerazvitega koloniziranca) do bližnjih in mečjih odnosov med obema. Režiser J. Pipan je ustvaril dinamično in zanimivo predstavo, izkazala sta se tudi oba interpreti: B. Gruber kot Robinzon in I. Ban kot Petek.

In za vesel, res burkaški zaključek smo videli še Šolo za klovne (po igri F. F. K. Waechterja), edino predstavo, ki je bila letos res namenjena otrokom (resda vseh starosti). Režiser V. Babič je napolnil predstavo z vrsto posrečenih domislic, atrakcij, akrobacij in senzacij, tako da sta vid in sluh všečno zaposlena celi dve uri. Seveda tudi radoživemu, zagnanemu, spretnemu in sposobnemu ansamblu nedeljeno priznanje (nastopili so S. Pavlin, M. Grm, P. Rakovec, V. Jurc, V. Zidar).

Gledališko veselje, živo inventivnost in osvajajočo ustvarjalnost smo našli (ne le letos) predvsem v Mladinskem gledališču. In prav zasluga Mladinskega gledališča je, da lahko dopolnimo naš naslov (*Preživel* smo letošnjo gledališko sezono) še s pripisom: in nekaj lepega in globokega, pomembnega in veselega tudi *doživeli*.

Andrijan Lah

STISKA PREDSTAVE, STISKA SEZONE

(Nekaj misli o gledališču ob pregledu pravkar iztekle se gledališke sezone v Drami SNG Maribor)

V pričujočem zapisu nam gre bolj kot za vrednostno opredelitev mariborske gledališke sezone za preverjanje skladnosti med našo mislijo, da je esencialna funkcija gledališča funkcija dogodka ne pa gledališke predstave, in med gledališčem, kot se je v pretekli sezoni dogajalo na odru Drame SNG Maribor. Torej se izmikamo kritični presoji vsake uprizoritve, skušali pa bomo najti le enega od možnih odgovorov na vprašanje, zakaj je bila igralna sezona 1980/81 prav taka, kot je pač bila.

Gledališka sezona pomeni v naši zavesti tisti naravni cikel, v katerem se gledališče konstituira in obnavlja, manifestira in izživi. Gledališka sezona pomeni — v širšem smislu kot gledali-